

Sygn. akt VI GC 334/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w S.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w S. kwotę 13 691,77 złotych (trzynaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 20 listopada 2018 do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w S. kwotę 3 917 złotych (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 334/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 grudnia 2018 roku powód (...) z siedzibą w S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwoty 13 691,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączyła zawarta w dniu 31 sierpnia 2010 roku umowa najmu lokalu użytkowego zlokalizowanego na parterze budynku położonego w S. przy ulicy (...). Strony uzgodniły czynsz w kwocie 10 000 złotych miesięcznie powiększony o należny podatek od towarów i usług, przy czym wysokość czynszu ulegała podwyższeniu o występujący w poprzednim roku kalendarzowym wskaźnik wzrostu cen towarów i usług podany przez Główny Urząd Statystyczny. Pozwany nie zapłacił czynszu najmu za październik 2018 roku w kwocie 13 691,77 złotych wynikający z faktury numer (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 stycznia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 8582/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. domagał się oddalenia powództwa podnosząc zarzut potrącenia wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu z wierzytelnością pozwanego przysługująca mu wobec powoda w kwocie 59 289,85 złotych wynikającą

z bezpodstawnego wzbogacenia powoda wskutek regulowania przez pozwanego opłat za energię elektryczną dostarczoną do lokalu numer (...) w budynku przy ulicy (...) mimo rozwiązania umowy najmu tego lokalu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że strony łączyła również umowa najmu lokalu numer (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w S.. Umowa ta została rozwiązana, a zwrot przedmiotu najmu powodowi nastąpił z dniem 05 stycznia 2015 roku. Jednakże mimo zdania lokalu pozwany nie rozwiązał z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. umowy na dostawę do tego lokalu energii elektrycznej w dalszym ciągu regulując wynagrodzenie wskazywane na otrzymywanych co dwa miesiące fakturach mimo, że to powód korzystał już z tego lokalu i wynajmował go innym podmiotom. W tej sytuacji pozwany płacił za energię elektryczną dostarczaną do lokalu powoda, pomimo że z lokalu tego nie korzystał, a więc powstały stan spowodował bezpodstawne wzbogacenie po stronie powoda. W konsekwencji powyższego pismem z dnia 14 stycznia 2019 roku pozwany dokonał potrącenia wierzytelności pozwanego z powyższego tytułu w kwocie 59 289,85 złotych z wierzytelnością powoda stwierdzoną fakturami numer (...), co w jego ocenie spowodowało umorzenie wierzytelności powoda w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 sierpnia 2010 roku (...) z siedzibą w S. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę najmu lokalu użytkowego o powierzchni 88,12 m² zlokalizowanego na parterze budynku położonego w S. przy ulicy (...).

Strony uzgodniły czynsz najmu w kwocie 2 500 euro, a następnie aneksem z dnia 21 grudnia 2011 roku dokonały zmiany i ustaliły go w kwocie 10 000 złotych miesięcznie powiększony o należny podatek od towarów i usług, przy czym wysokość czynszu ulegała podwyższeniu o występujący w poprzednim roku kalendarzowym wskaźnik wzrostu cen towarów i usług podany przez Główny Urząd Statystyczny (począwszy od wskaźnika za 2011 roku).

niesporne, a nadto: umowa najmu – k. 14-15 akt, aneks – k. 16 akt, aneks numer (...) z dnia 21 grudnia 2011 roku – k. 17 akt

W dniu 05 listopada 2018 roku (...) z siedzibą w S. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z tytułu czynszu najmu lokalu użytkowego zlokalizowanego na parterze budynku położonego w S. przy ulicy (...) za październik 2018 roku fakturę numer (...) na kwotę 13 691,77 złotych, z terminem płatności do dnia 19 listopada 2018 roku.

Mimo wezwań do zapłaty (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie zapłacił powyższej należności.

faktura – k. 18 akt, mailowe wezwanie do zapłaty – k. 19-20 akt, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 21-22 akt

W dniu 31 sierpnia 2010 roku (...) z siedzibą w S. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. również umowę najmu lokalu użytkowego o powierzchni 67 m² zlokalizowanego na pierwszym piętrze budynku położonego w S. przy ulicy (...).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zawarł w dniu 19 października 2010 roku z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. umowę kompleksową numer (...) na sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej do obiektu (gabinety lekarskie) zlokalizowanego w S. przy ulicy (...).

Oświadczeniem z dnia 26 września 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wypowiedział (...) z siedzibą w S. umowę najmu lokalu użytkowego o powierzchni 67 m² zlokalizowanego na pierwszym piętrze budynku położonego w S. przy ulicy (...), z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

W dniu 05 stycznia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zwrócił (...) z siedzibą w S. przedmiotowy lokal.

niesporne, a nadto: umowa najmu – k. 37-39 akt, umowa kompleksowa – k. 40 akt, oświadczenie – k. 41 akt, protokół zdawczo – odbiorczy lokalu użytkowego – k. 44 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie wypowiedział (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. umowy kompleksowej numer (...) regulując w dalszym ciągu – do dnia 27 listopada 2018 roku faktury za energię elektryczną dostarczaną do gabinetów lekarskich położonych w budynku przy ulicy (...) w S..

niesporne, a nadto: faktury – k. 45-63 akt

W dniu 25 października 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wystawił (...) z siedzibą w S. fakturę numer (...) na kwotę 59 289,85 złotych tytułem refaktury za energię elektryczną za okres od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia 30 września 2018 roku w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w S., z terminem płatności do dnia 01 listopada 2018 roku i wezwał go do zapłaty tej kwoty tytułem uzyskanego bezpodstawnego wzbogacenia.

niesporne, a nadto: faktura – k. 65 akt, zestawienie – k. 66 akt, pismo – k. 64 akt, dowód odbioru – k. 67 akt

W dniu 30 listopada 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wystawił (...) z siedzibą w S. fakturę numer (...) na kwotę 2 381,24 złotych tytułem refaktury za energię elektryczną za okres od dnia 05 września 2018 roku do dnia 27 listopada 2018 roku w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w S., z terminem płatności do dnia 28 grudnia 2018 roku.

niesporne, a nadto: faktura wraz z dowodem odbioru – k. 68-69 akt

W dniu 14 stycznia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. złożył (...) z siedzibą w S. oświadczenie o kompensacie należności wynikających z faktur numer (...) (na łączną kwotę 27 383,54 złotych) z wierzytelnością w kwocie 59 289,85 złotych tytułem refaktury za energię elektryczną w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w S. wynikającą z faktury numer (...).

oświadczenie wraz z dowodem odbioru i upoważnieniem – k. 70-73 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których autentyczność i prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia żądania pozwu, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 27 września 2019 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków J. P., K. W. i P. S. oraz stron zgłoszone na okoliczności dotyczące zdania przez pozwanego powodowi lokalu numer (...), ponoszenia przez pozwanego kosztów energii elektrycznej po zdaniu tego lokalu powodowi, braku rozliczeń stron w zakresie zżycia energii elektrycznej po zdaniu lokalu i sposobu wykorzystania tego lokalu po jego zdaniu przez pozwanego mając na uwadze, że zgłoszony zarzut wygaśnięcia roszczenia powoda wskutek złożonego przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu Sąd uznał w niniejszym postępowaniu za nieskuteczny z przyczyn wskazanych w poniższej części uzasadnienia, przeto przeprowadzanie tychże dowodów na powyższe okoliczności było bezprzedmiotowe.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) z siedzibą w S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwoty 13 691,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem czynszu najmu za październik 2018 roku w kwocie 13 691,77 złotych wynikającego z nieopłaconej przez pozwanego faktury numer (...).

Pozwany Ośrodek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w istocie nie kwestionował powyższego roszczenia powoda, podniósł jednakże, że wygasło ono na skutek dokonanego przez pozwanego potrącenia. Pozwany wskazał bowiem, że strony łączyła również inna umowa najmu – dotycząca lokalu numer (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w S.. Umowa ta została rozwiązana, a zwrot przedmiotu najmu powodowi nastąpił z dniem 05 stycznia 2015 roku. Jednakże mimo zdania lokalu pozwany nie rozwiązał z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. umowy na dostawę do tego lokalu energii elektrycznej w dalszym ciągu regulując wynagrodzenie wskazywane na otrzymywanych co dwa miesiące fakturach mimo, że to powód korzystał już z tego lokalu i wynajmował go innym podmiotom. W tej sytuacji pozwany płacił za energię elektryczną dostarczaną do lokalu powoda, pomimo że z lokalu tego nie korzystał, a więc powstały stan spowodował bezpodstawne wzbogacenie po stronie powoda. W konsekwencji powyższego pismem z dnia 14 stycznia 2019 roku pozwany dokonał potrącenia wierzytelności pozwanego z powyższego tytułu w kwocie 59 289,85 złotych z wierzytelnością powoda stwierdzoną fakturami numer (...), co w jego ocenie spowodowało umorzenie wierzytelności powoda w całości.

Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności Sąd zważył, że postępowanie w niniejszej sprawie prowadzone było według przepisów o postępowaniu uproszczonym, a sprawa nie miała charakteru szczególnie zawilej w rozumieniu art. 505⁷ k.p.c., ani też jej rozstrzygnięcie nie wymagało wiadomości specjalnych. Wskazać przy tym należy, że sprawa jest zawila, gdy występują w niej poważne zagadnienia jurydyczne albo też gdy jest skomplikowana pod względem stanu faktycznego. Przedmiotowy przepis wymaga jednak zawilości szczególnej, co oznacza, że problemy prawne lub trudności stanu faktycznego muszą mieć charakter wyjątkowy i ponadprzeciętny. Przyczyną szczególnej zawilości sprawy może być np. precedensowy charakter sprawy, liczne i trudne do przeprowadzenia i oceny dowody, konieczność korzystania z pomocy sądowej, element zagraniczny, itp. Oczywiście przyczyną szczególnej zawilości sprawy tkwić może w podniesionym przez pozwanego zarzucie potrącenia, podkreślić jednak należy, że zarzut ten musi być dopuszczalny w rozumieniu art. 505⁴ § 2 k.p.c., co w niniejszej sprawie jednakże nie miało miejsca, a o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia. Nie może bowiem być tak, że podniesienie przez pozwanego niedopuszczalnego zarzutu potrącenia spowoduje konieczność pominięcia przepisów o postępowaniu uproszczonym, a to z kolei sprawi, że zarzut potrącenia będzie już dopuszczalny (tak Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 stycznia 2018 roku, sygn. akt XXIII Ga 1445/17).

Jednocześnie wskazać należy, że w postępowaniu uproszczonym ograniczona została możliwość korzystania przez pozwanego z takich środków obrony jak zarzut potrącenia i powództwo wzajemne. Zgodnie bowiem z treścią art. 505⁴ § 2 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia przedstawiane do potrącenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Oznacza to, że przedmiotem zarzutu potrącenia, w tym przedmiotem zarzutu wygaśnięcia roszczenia wskutek potrącenia, może być tylko taka wierzytelność, która w myśl art. 505¹ pkt 1 k.p.c. nadawałaby się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, gdyby pozwany – wzajemny wierzyciel wytoczył o tę wierzytelność powództwo przeciwko dłużnikowi – powodowi w niniejszym procesie.

Jeszcze raz wskazać należy, że poprzez użyty w art. 505⁴ § 2 k.p.c. zwrot „zarzut potrącenia” rozumieć należy zarówno oświadczenie o potrąceniu dokonane w ramach postępowania cywilnego przez pozwanego, jak i powołanie się przez pozwanego na uprzednio dokonane – poza procesem – potrącenie, w tym także przed wszczęciem postępowania, w wyniku czego dojsz do umorzenia wierzytelności. Z całą mocą należy podkreślić, że ustawodawca w tym przepisie nie tyle zakazał pozwanemu złożenia oświadczenia o potrąceniu, lecz zgłoszenia procesowego zarzutu potrącenia, w tym zarzutu potrącenia już dokonanego, a więc zakazał powołania się na umorzenie w całości lub części dochodzonej od niego wierzytelności w następstwie złożonego oświadczenia o potrąceniu (z uzasadnienia uchwały

Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 roku, sygn. akt III CZP 56/05), przy czym dotyczy to sytuacji, gdy roszczenie pozwanego nie nadaje się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Niezależnie więc od tego, czy oświadczenie o potrąceniu w sensie materialnym zostało złożone przed wszczęciem procesu, czy też w jego toku, nie jest dopuszczalne podniesienie zarzutu potrącenia, w tym zarzutu potrącenia już dokonanego mającego powodować umorzenie w całości lub części dochodzonej wierzytelności w następstwie złożonego oświadczenia o potrąceniu – w postępowaniu uproszczonym, jeżeli roszczenie objęte tym zarzutem nie nadaje się do rozpoznania w tym postępowaniu. Zarzut taki powinien zostać przez Sąd pominięty jako niedopuszczalny, a Sąd winien rozpoznać sprawę z pominięciem okoliczności faktycznych odnoszących się do kwestii zagadnienia potrącenia takiej wierzytelności (por. Manowska Małgorzata, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I, wyd. III, Wolters Kluwer, 2015). Za takim kierunkiem wykładni przemawiają także i względy celowościowe. Postępowanie uproszczone ze swojej natury służy rozpoznawaniu spraw o nieskomplikowanym charakterze i winno toczyć się sprawnie. Wyrazem tego jest m. in. ograniczone postępowanie dowodowe, niedopuszczalność zmiany powództwa, podstawy apelacji, skład sądu drugiej instancji. Przedmiotem zatem tego postępowania nie mogą być zagadnienia nie mieszczące się w ramach tego postępowania, w którym co do zasady obowiązują ograniczenia rzeczowe (roszczenia z umów) i kwotowe dochodzonych wierzytelności. W sytuacji bezsporności roszczenia powoda – tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – przedmiotem postępowania uproszczonego byłaby merytoryczna ocena istnienia wzajemnej wierzytelności przedstawionej przez pozwanego do potrącenia (ewentualnego bezpodstawnego wzbogacenia), która ze swojej istoty – z uwagi na źródło roszczenia oraz na jego wysokość – nie nadaje się do rozpoznania w tym odrębnym postępowaniu (tak Sąd Okręgowy w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 czerwca 2017 roku, sygn. akt XIX Ga 549/17).

W dacie wniesienia pozwu, tj. w dniu 12 grudnia 2018 roku, zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym były rozpoznawane sprawy o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekraczała dwudziestu tysięcy złotych.

Pozwany Ośrodek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. powoływał się na umorzenie wierzytelności dochodzonej pozwem w kwocie 13 691,77 złotych wskutek potrącenia z tą wierzytelnością jego wierzytelności w kwocie w kwocie 59 289,85 złotych tytułem refaktury za energię elektryczną dostarczaną do lokalu numer (...) przy ulicy (...) w S. wynikającą z faktury numer (...), uiszczaną przez pozwanego mimo zdania lokalu powodowi i niekorzystania z niego przez pozwanego, w wyniku czego powód został bezpodstawnie o tę kwotę wzbogacony.

Tymczasem w postępowaniu uproszczonym, co wynika a contrario z treści art. 505⁽¹⁾ pkt 1 k.p.c., nie jest dopuszczalne dochodzenie roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, a nadto wierzytelność przedstawiona do potrącenia musi spełniać wymogi stawiane roszczeniom rozpoznawanym w postępowaniu uproszczonym w zakresie jej wartości, czego wierzytelność pozwanego w kwocie 59 289,85 złotych nie spełnia. Jednocześnie strona pozwana nie może przedstawić do potrącenia jedynie części tej wierzytelności, skoro zgodnie z treścią art. 505⁽³⁾ § 3 k.p.c. jeżeli powód dochodzi części roszczenia, sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym tylko wtedy, gdy postępowanie to byłoby właściwe dla całego roszczenia wynikającego z faktów przytoczonych przez powoda. Niedopuszczalne jest więc w toku postępowania uproszczonego także ewentualne potrącenie dochodzonej pozwem wierzytelności nadającej się do rozpoznania w tym postępowaniu ze stanowiącą jej równowartość częścią wierzytelności przeciwnika procesowego, powstałą wskutek rozdrobnienia całej jego wierzytelności, która łącznie przekracza kwotę wskazaną w art. 505⁽¹⁾ pkt 1 k.p.c. (tak M. Olczyk, Postępowanie uproszczone przed sądem pierwszej instancji w znowelizowanym kodeksie postępowania cywilnego, cz. II, TPP 2001/2/33, teza numer 4). Przeciwny wniosek ewidentnie godziłby w ratio legis analizowanego przepisu art. 505⁽⁴⁾ § 3 k.p.c. nie tylko znacząco ograniczając, ale wręcz definitywnie wyłączając zakres jego zastosowania w następstwie dopuszczenia możliwości częściowego przedstawiania do potrącenia wierzytelności nie nadających się do dochodzenia w postępowaniu uproszczonym. Praktyka taka byłaby zaś rażąco sprzeczna z wolą

ustawodawcy, zgodnie z którą wprowadzenie tych restrykcji procesowych miało na celu usprawnienie i przyspieszenie procesów toczących się w postępowaniu uproszczonym.

Raz jeszcze podkreślić należy, że wierzytelność pozwanego w kwocie 59 289,85 złotych (z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia powoda) nie może być dochodzona w postępowaniu uproszczonym i to ani w całości (z uwagi na treść art. 505¹ k.p.c.) ani w części (z uwagi na treść art. 505³ § 3 k.p.c.), jak również z uwagi na źródło tego roszczenia.

Reasumując, niedopuszczalność podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia przyjmującego postać zarzutu wygaśnięcia roszczenia wskutek potrącenia dokonanego w niniejszej sprawie przejawia się w tym, że do potrącenia roszczenia dochodzonego w postępowaniu uproszczonym została przedstawiona wierzytelność, która nie nadaje się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, co narusza dyspozycję normy z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. i art. 505³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 505⁴ § 3 k.p.c. Przedmiotem zarzutu potrącenia może być bowiem tylko taka wierzytelność, która nadawałaby się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, gdyby pozwany – wzajemny wierzyciel wytoczył o tę wierzytelność jako całość powództwo przeciwko dłużnikowi – powodowi w niniejszym procesie. Gdyby więc pozwany wytoczył powództwo o zapłatę kwoty 59 289,85 złotych tytułem zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia, to taka sprawa nie podlegałaby rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Podobnie gdyby pozwany wytoczył powództwo o zapłatę jedynie części tej kwoty, to taka sprawa, po myśli art. 505³ § 3 k.p.c., nie podlegałaby również rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, gdyż stanowi ona część roszczenia, które w całości nie nadaje się do rozpoznania w tym postępowaniu (w tym z uwagi na źródło roszczenia, tak również Sąd Okręgowy w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 czerwca 2019 roku, sygn. akt XII Ga 198/19).

Niedopuszczalność podniesionego przez pozwanego w niniejszej sprawie zarzutu potrącenia z przyczyn natury formalnej nie pozbawia oczywiście strony pozwanej możliwości realizowania swoich roszczeń w innym postępowaniu, w szczególności nie stanowi przeszkody w dochodzeniu wierzytelności objętej zarzutem w odrębnym postępowaniu. Wskazać przy tym należy, że owa niedopuszczalność czyniła jednakże zbędnym rozważania dotyczące podniesionych przez powoda zarzutów co do braku istnienia po jego stronie wzbogacenia, czy wreszcie pozostałych okoliczności faktycznych odnoszących się do kwestii zagadnienia zasadności potrącenia wierzytelności pozwanego, w tym jej istnienia i wysokości. Stąd też brak było podstaw do przeprowadzania zgłoszonych dowodów na te okoliczności w niniejszej sprawie.

W konsekwencji powyższego zgłoszony w niniejszej sprawie przez pozwanego Ośrodek (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zarzut umorzenia wierzytelności dochodzonej przez powoda w niniejszej sprawie Sąd uznał za bezskuteczny, zaś zasadność i wysokość roszczenia powoda nie była kwestionowana przez pozwanego za pomocą innych zarzutów.

Wobec powyższego Sąd na podstawie przepisu art. 659 k.c. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. i art. 505³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 505⁴ § 3 k.p.c. w zw. z art. 498 k.c. i art. 499 k.c. stosowanymi a contrario uwzględnił powództwo w całości zasądając od pozwanego Ośrodek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w P. kwotę 13 691,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie powód wygrał proces w całości. Koszty przez niego poniesione wyniosły kwotę 3 917 złotych i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w kwocie 300 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 3 600 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 17 października 2019 roku